

Arrest

nr. 95 400 van 18 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. SOUDANT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. K. {...}, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Baghlan. U verklaart 24 jaar oud te zijn en te zijn geboren in het dorp Jabar, Pul-e Khomri district in de provincie Baghlan, waar u ook gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. Uw moeder en broer en 2 zussen verblijven nog in uw geboortedorp in Pul-e Khomri. Uw vader overleed tijdens de val van de taliban. U bent alleen naar België gekomen.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de buitenlandse troepen en de lokale veiligheid en politie van uw regio naar aanleiding van uw steun aan en werkzaamheden bij de taliban van uw dorp Jabar.

Ongeveer 3 jaar geleden begonnen voor de mensen in uw dorp en ook voor u en uw familie de problemen met de lokale veiligheid- en politiemensen van Andarab en Pansjir. Heel het dorp werd ernstig door hen lastig gevallen, ze viseerden de Pashtoun en wilden dat zij uit de regio vertrokken om hun gronden te kunnen confisceren. Tijdens een grootschalige operatie stonden de Pashtoun tegen hen op en werden deze Andarabi's en Pansjeri's massaal gearresteerd en ontwapend, voertuigen werden daarbij ook in beslag genomen en verbrand. Na dit incident kozen nagenoeg alle inwoners van Jabar de kant van de lokale taliban en verloren de autoriteiten hun invloed in het dorp. Aan de rand van het dorp waren er echter verschillende check points van de regionale politie en veiligheidsdiensten en door hen werden alle dorpsbewoners geïnterviewd omdat jullie samenwerkten met de lokale taliban. Telkens wanneer jullie het dorp uitgingen werden jullie lastig gevallen en bedreigd.

U ontvluchtte daarom Afghanistan in de zomer van 2011. U kwam in België aan op 15 maart 2012 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd en vermoord te zullen worden door de lokale politie en veiligheid van uw regio in Pul-e Khomri omwille van uw steun aan en werkzaamheden voor de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de envelop waarin deze naar België werd verstuurd en een medisch attest van een dokter uit België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, hoewel ze af en toe plausibel overkomen, op verschillende punten toch onvoldoende overtuigend zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelt dat u deze aangehaalde problemen kan vermijden door u te hervestigen in Kabul stad.

Hoewel het CGVS uw werkzaamheden gedurende 7 maanden voor de taliban in uw geboorteregio Pul-e Khomri niet betwist, komen uw verklaringen over de problemen vanwege de regionale Afghaanse autoriteiten en politie die u aanhaalt omwille van deze activiteiten te hebben gehad op verschillende punten onvoldoende zwaarwichtig en onvoldoende overtuigend over om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Om te beginnen dient hierbij opgemerkt te worden dat het conflict met de Afghaanse autoriteiten en hun bezoek aan het huis van uw familie moeten geplaats worden binnen het kader van twee partijen die tegenover elkaar staan in Afghanistan, namelijk de taliban, waarvan u op dat moment actief lid was en de Afghaanse autoriteiten die de taliban proberen te bestrijden. Binnen deze context is het dan ook enigszins logisch dat de politie optreedt tegen dergelijke insurgence groeperingen zoals de taliban.

Ten tweede zijn er uw verklaringen over uw specifieke functie/verantwoordelijkheid tijdens deze 7 maanden dat u werkte bij de taliban in uw dorp. Als u hiernaar gevraagd wordt, verklaart u slechts éénmaal actief te hebben deelgenomen aan een gewapende operatie, de overname van de Amerikaanse basis van Sha Budin, en dat u voor de rest gewoon de persoonlijke chauffeur was voor commandant Q. H. {..} (CGVS, p. 12-13). U vervoerde hem voornamelijk naar en van de aanvallen die de taliban pleegden op verschillende check points van de lokale politie en autoriteiten in uw regio (CGVS, p. 13). U was hierbij nooit aanwezig, maar zorgde voor het transport van en naar de specifieke locaties, u had ook een wapen maar gebruikte dit nagenoeg nooit, alleen tijdens die ene aanval op de Amerikaanse basis (CGVS, p. 13). De werkzaamheden waarover u hier vertelt worden niet betwist door het CGVS, maar bij het feit dat u specifiek omwille van deze activiteiten zou geïnterviewd worden door de Afghaanse politie en autoriteiten kan toch wel een ernstig vraagteken geplaatst worden. U was louter chauffeur, u deed niet mee aan operaties en aanvallen, u gebruikte uw wapen niet en er is nooit iemand door u toedoen om het leven gekomen (CGVS, p. 11-16). Hier komt het dan ook eerder onlogisch en weinig overtuigend over dat de lokale politie en autoriteiten specifiek u zouden viseren en zelfs willen vermoorden omwille van deze werkzaamheden. Als u hier dan naar gevraagd wordt,

waarom specifiek u geviseerd werd door de buitenlandse troepen en de lokale politie en of u nog andere lokale talibanleden kent die met dezelfde situatie geconfronteerd werden, stelt u dat het was omdat u voor Q. H. {...} werkte en omdat hij heel gekend en gevaarlijk was in de regio (CGVS, p. 16). U omschrijft Q. H. {...} echter als de hoofdcommandant van de taliban in uw regio (CGVS, p. 11), dus werkten alle andere leden ook voor hem en velen onder hen hadden wel een meer actieve functie en namen wel deel aan de gevechten en operaties (CGVS, p. 15-16). Wanneer u dan gevraagd wordt voorbeelden te geven van andere jongens uit uw dorp die ook door de lokale politie en autoriteiten werden lastig gevallen omwille van hun werk voor de taliban, kan u hier niets meer over vertellen (CGVS, p. 16). Uw verklaringen hieromtrent komen dan ook onvoldoende overtuigend over om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen vanwege de lokale Afghaanse politie en autoriteiten bij uw actuele terugkeer naar Afghanistan. Bovendien lijkt het er eerder op dat u - zo u hypothetisch gezien al iets te vrezen zou hebben - dit eerder een vrees voor legitieme rechtsvervolging is in plaats van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten derde zijn er uw verklaringen over de inval van de buitenlandse troepen op uw familiewoning en later het bezoek van politiecommandant G. R. {...} en zijn mannen. Wat u hier vertelt komt op verschillende punten eerder vaag, vreemd, weinig logisch en bijgevolg weinig plausibel over. U stelt dat het eerste bezoek van de buitenlandse troepen aan het huis van uw familie plaats vond twee maanden voor uw vertrek en dat 40-45 dagen later G. R. {...} en zijn mannen naar jullie huis kwamen (CGVS, p. 14-15). Ten eerste kan hierbij opgemerkt worden dat het vreemd overkomt dat er anderhalve maand tijd tussen deze twee invallen is en dat u in deze periode ook helemaal niets gehoord hebt van of benaderd werd door één van beide partijen (CGVS, p. 14-15). Indien zij werkelijk van plan waren u te vermoorden zou toch redelijkerwijze van hen verwacht worden dat ze sneller zouden handelen en u niet anderhalve maand de tijd zouden geven om uw voorzorgsmaatregelen te nemen en eventueel te vluchten of u ergens te verbergen. Bovendien, wanneer u gevraagd wordt wat uw reactie was na het eerste bezoek van de Amerikaanse troepen, verklaart u dat u in shock was omdat het zo onverwacht was en dat u bang was en wilde vluchten maar dat G. R. {...} u arresteerde aan de deur voordat u kon vertrekken (CGVS, p. 14). Deze verklaring slaat echter op niets in rekening gebracht met wat u enkele minuten later verklaart als u zegt dat G. R. {...} pas 40-45 dagen later naar jullie huis kwam (CGVS, p. 15). U had dus anderhalve maand de tijd om te vluchten of iets te ondernemen, maar u blijkt dit niet te hebben gedaan. Ten tweede zijn er dan uw verklaringen over wat er die dag van het bezoek van G. R. {...} precies gebeurde en hoe u bent kunnen vluchten na dit incident. U stelt dat u werd gevraagd waarom u samenwerkte met de taliban en ernstig werd geslagen door de mannen van G. R. {...} totdat u bewusteloos was (CGVS, p. 15). Vervolgens verklaart u dat G. R. {...} u eigenlijk toen al wilde meenemen om u te vermoorden maar dat hij het niet deed omdat uw moeder heel erg begon te huilen en dat hij dan maar weer vertrok (CGVS, p. 8-9 en p. 15). Hier komt het zeer onlogisch en weinig waarschijnlijk over dat indien deze lokale politiecommandant u werkelijk viseerde en wilde vermoorden en op dat moment hiertoe gemakkelijk in de mogelijkheid verkeerde dat hij dat dan zou gelaten hebben omdat uw moeder begon te huilen en dat hij u dan op die manier de kans zou hebben gegeven om te vluchten, wat u ook gedaan heeft. En dan zijn er uw verklaringen over uw vlucht. U stelt twee dagen na dit incident het land alleen te hebben verlaten (CGVS, p. 15-16), wat eerder weinig aannemelijk overkomt aangezien u even daarvoor verklaarde dat u zo erg werd geslagen en toegetakeld door de mannen van G. R. {...} dat u lange tijd bewusteloos was en dat uw oom dacht dat u dood was (CGVS, p. 8-9). In die omstandigheden lijkt het dan ook weinig plausibel dat u twee dagen later alleen een dergelijke reis zou kunnen aanvangen. Als u hiernaar gevraagd wordt, kan u alleen maar zeggen dat u het wel deed want dat u geen andere keuze had (CGVS, p. 16).

Een laatste opmerking gaat kort over uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u gehad heeft met uw familie die nu nog in Afghanistan verblijft en datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen daar. Als u aan het begin van het interview gevraagd wordt naar contact met familie sinds uw vertrek uit Afghanistan verklaart u met uw moeder, uw broers en zussen en ook met uw oom te hebben gesproken (CGVS, p. 7-8). Met uw moeder sprak u over haar gezondheidstoestand, met uw broer sprak u over zijn studies en met uw oom sprak u over zijn bedrijf (CGVS, p. 7-8). Nergens uit deze verklaringen blijkt dat u hen iets vroeg over de situatie van uw problemen in Afghanistan, wat toch wel vreemd overkomt aangezien u omwille van deze problemen uw land bent ontvlucht en alles hebt achtergelaten. Redelijkerwijze zou dan toch wel van u verwacht kunnen worden dat u hier naar zou informeren als u met hen spreekt en dat u hier spontaan over zou vertellen als u hier op het interview naar gevraagd wordt. Wanneer u dan later tijdens het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan, dan stelt u wel dat er nog naar u gezocht wordt in uw dorp, maar veel concrete informatie kan u daar niet over geven. U kan alleen vertellen dat G. R. {...} nog naar u gevraagd heeft en dat hij 5 maanden na uw vertrek nog mensen naar uw huis zou gestuurd hebben (CGVS, p. 16). Indien dit werkelijk zou gebeurd zijn, zou toch redelijkerwijze van u kunnen verwacht worden dat u hier zeer concreet over zou doorvragen aan uw

familie en spontaan dan ook meer gedetailleerde informatie zou geven wanneer u hiernaar gevraagd wordt. Bovendien komt het eerder vreemd over dat G. R. {...} pas 5 maanden na uw vertrek zijn mannen naar het huis van uw familie zou hebben gestuurd om naar u te komen informeren om dan te zeggen dat hij u beter de eerste keer al vermoord had (CGVS, p. 16). Indien hij werkelijk de intentie had u te vermoorden dan zou hij dit naar alle waarschijnlijkheid toch bij het eerste bezoek gedaan hebben of daarna sneller dan pas na 5 maanden teruggekeerd zijn naar uw huis.

Tot slot kan ook opgemerkt worden dat u niets van documenten voorlegt om uw asielrelaas te ondersteunen of bevestigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. Het medische attest dat u voorlegt van de dokter hier in België is niet van die aard dat het iets aan voorgaande beoordeling/beslissing kan wijzigen.

Op basis van al het voorgaande concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Pul-e Khomri in de provincie Baghlan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U verklaart dat uw vader geen beroep had want dat hij niet hoefde te werken aangezien hij gronden had geërfd van zijn vader (CGVS, p. 7). Hieruit concludeert het CGVS dat u voldoende bemiddeld bent om u in staat te stellen u te hervestigen in de stad Kaboel. U verklaart ook 6 jaar naar school te zijn geweest en Dari en Pashtou te kunnen spreken, lezen en schrijven (CGVS, p. 6). Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat. Hoewel uw werkzaamheden gedurende 7 maanden voor de taliban in uw geboortedorp niet betwist worden, oordeelt het CGVS op basis van voorgaande argumentatie dat uw profiel als chauffeur onvoldoende zwaarwichtig is om een overtuigende en doelgerichte persoonlijke vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u vervolgd zou worden door de regionale/lokale politie van uw geboortestreek (CGVS, p. 14-15) en zou u deze vervolging dus kunnen vermijden door te verhuizen naar een andere regio in Afghanistan. Zoals eerder al gesteld is het CGVS tevens de mening toegedaan dat u, zo u hypothetisch gezien al iets te vrezen zou hebben, dit geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie is maar een vrees voor legitieme rechtsvervolging. Uw verklaring dat u nergens in Afghanistan veilig bent want dat ze u zullen vermoorden waar u ook gaat in het hele land wordt dan ook niet aanvaard en bijgevolg is er vanuit het kader van uw asioldossier geen enkele reden om aan te nemen waarom u zich niet zou kunnen hervestigen in de stad Kabul. Vele ex-taliban zijn immers geïntegreerd in het gewone leven en werken zelfs bij de overheid of bevinden zich op regeringsposten.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de

winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat leden of sympathisanten van de taliban die bij acties of aanslagen betrokken zijn, vervolgd worden door de Afghaanse autoriteiten. Dit wordt volgens verzoeker niet betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker stelt dat noch zijn afkomst, noch zijn werkzaamheden voor de taliban betwist worden door de commissaris-generaal. Evenmin wordt zijn deelname en ondersteuning aan aanvallen tegen buitenlandse en nationale strijdkrachten betwist. Dit alles zorgt ervoor dat hij vervolgd wordt door de Afghaanse autoriteiten. Hij wordt immers beschouwd als actieve taliban en dus als opponent. Hij wordt vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging. Verzoeker verwijst naar diverse rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeker stelt dat in veel verslagen de Afghaanse overheid wordt aangeklaagd voor willekeurige arrestaties, deficiente justitie en politie, corruptie enz.. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal niet gevolgd kan worden als hij het optreden van de politie enig politiek karakter ontnemt. Verzoeker meent dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolging of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit de kern van de zaak moet blijven. Kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden mogen het onderzoeken van het bestaan van reële risico's niet beletten. De commissaris-generaal heeft zich echter toegespitst op kleine feitelijkheden die de kern van de vrees niet aantasten. Verzoeker verwijst in die zin naar arresten van de Raad en citeert hieruit. Verzoeker stelt een verhoogd risico op vervolging te lopen en verwijst naar zijn relaas. Nu zijn relaas niet kennelijk ongeloofwaardig wordt geacht, dient hem minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend. Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak waaruit blijkt dat het onaannemelijk karakter van een asielaanvraag de asielinstanties bovendien niet vrijstellen om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico voortspuit uit elementen in het dossier die zeker zijn.

Verzoeker betwist voorts bepaalde punten opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt chauffeur geweest te zijn van een belangrijk figuur bij de taliban. Voorts heeft hij ook uitgelegd dat hij meestal mensen naar het front bracht en één keer deelnam aan gevechten tussen de taliban en de Afghaanse autoriteiten. De commissaris-generaal kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij door zijn activiteiten geen gegronde vrees heeft. Verzoeker verwijst naar een ambtsbericht van Nederland waaruit mensenrechtenschendingen blijken door verschillende partijen, o.a. de overheid en de taliban.

Omtrent het bezoek van de buitenlandse troepen en van de politiecommandant stelt verzoeker dat er een misverstand is gerezen tijdens het gehoor. Immers heeft hij gezegd dat het bezoek van de buitenlandse troepen plaatsvond 45 dagen nadat hij was gestopt met zijn job. Verzoeker verwijst naar de notities van zijn raadsman waaruit het misverstand blijkt. Het antwoord op de vraag *"How long after the first raid of the Americans"* werd niet genoteerd. Hieruit kan afgeleid worden dat dit stuk van het gehoor en/of de vertaling niet duidelijk was. Indien zijn raadsman het antwoord niet begrepen heeft, is het ook niet uitgesloten dat de interviewer het antwoord verkeerd begrepen heeft. Verzoeker werd bovendien in het Engels gehoord met bijstand van een tolk Pashtoun/Engels. Het Engels was niemands moedertaal zodat de gerezen onduidelijkheden niet uit te sluiten zijn. Trouwens zijn er eerder tijdens het gehoor misverstanden gerezen in verband met het situeren van de tijd waarbij verzoeker citeert uit het gehoorverslag en de notities van zijn raadsman. Bovendien is het merkwaardig dat de commissaris-generaal niet getracht heeft de vraag anders te stellen of te formuleren om meer zekerheid te hebben over de al dan niet aanwezigheid van een tegenstrijdigheid.

Omtrent de reactie van G.R. en zijn vlucht betoogt verzoeker dat hij gezegd heeft dat hij bewusteloos was en dat hij de reactie van G.R. na de slagen niet zelf heeft kunnen zien. Zijn familie heeft het hem verteld. Verzoeker heeft ook het medisch attest aangaande de slagen overgemaakt aan de commissaris-generaal. Het attest en de littekens wijzen duidelijk op een harde behandeling. Het Commissariaat-generaal dient dan ook meer belang te hechten aan dit attest bij de beoordeling van de asielaanvraag. Verzoeker verwijst voorts naar zijn verklaringen tijdens het gehoor en stelt dat hij niet alleen was om zijn vlucht te organiseren. Verzoeker meent dat zijn verklaringen omtrent de omstandigheden van het vertrek van G.R. en van zijn vlucht noch onaannemelijk noch tegenstrijdig zijn.

Omtrent de contacten met de familie na zijn vlucht stelt verzoeker dat hij meermaals informatie heeft kunnen geven over de huidige situatie na zijn vlucht. Bij telefonische contacten met zijn familie heeft hij nieuws gevraagd over de gezondheid van zijn moeder en haar studies, alsook over G.R. en de evolutie van de toestand aldaar. Dit alles blijkt uit de concrete elementen die hij kon geven over de situatie na zijn vertrek: het bezoek en de vragen van GR vijf maanden na zijn vertrek; mensen die werden aangehouden of zijn gevlucht; de evolutie van de machtsstrijd tussen de taliban en de Afghaanse overheid in zijn streek...Verzoeker verwijst naar de notities van zijn raadsman.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts

worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker, doorheen zijn asielaanvraag, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkelijk wordt geviséerd omwille van zijn talibanactiviteiten.

2.4.1. Uit verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij zich, net zoals het gehele dorp, aansloot bij de taliban. Gedurende zes à zeven maanden werkte verzoeker onder het commando van de lokale taliban commandant Q.H.. Verzoeker zelf nam deel aan één actie waarbij een talib om het leven kwam. Voor het overige was verzoeker chauffeur voor Q.H. (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 8-13). Verzoeker beweert geviséerd te worden door buitenlandse troepen en de lokale politie.

2.4.2. Aan verzoeker werd de vraag gesteld of er andere talibanleden met dezelfde feiten als hijzelf geconfronteerd werd en waarom hij precies geviséerd werd. Verzoeker repliceerde: *“De anderen waren er ook bij betrokken, maar Q.H. bij wie ik werkte was heel gevaarlijk en heel gekend onder taliban, daarom werd ik onder druk gezet”*. Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met de vraag: *“Maar u was toch alleen een chauffeur voor hem?”* stelt verzoeker: *“Zelfs dan was deze persoon heel gevaarlijk daarom zochten ze mij.”* Nogmaals gevraagd naar voorbeelden van andere jongens uit zijn dorp die ook door de politie werden lastig gevallen omwille van hun werk voor de taliban, raakt verzoeker niet verder dan: *“Ik weet het niet of er iets nog gebeurde na mijn vertrek.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 16).

2.4.3. De Raad acht het geenszins aannemelijk dat verzoeker, die slechts chauffeur was voor H.Q. en voor het overige geen actieve rol speelde in de acties van de taliban, met uitzondering van één incident, wel geviséerd wordt maar dat hij geen voorbeelden kan geven van anderen die hetzelfde lot ondergingen en die ook voor H.Q. werkten nu H.Q. het hoofd was van de taliban en die een meer actieve rol speelden, zodat aldus mag aangenomen worden dat zij zeker zouden geviséerd worden. De verklaringen van verzoeker dienaangaande kunnen dan ook niet overtuigen om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Door in het verzoekschrift slechts zijn verklaringen over zijn activiteiten bij de taliban te herhalen en te poneren dat: *“Het CGVS kan niet ernstig stellen dat verzoeker zijn activiteiten voor de taliban, zelfs als chauffeur voor een Talibanleider / vervoerde van rebellen naar het front, geen gegronde vrees heeft voor vervolgingen vanwege de Afghaanse autoriteiten.”* slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan deze vastgestelde onaannemelijkheid. Het komt aan verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, waar hij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Verzoeker verwijst nog naar een ambtsbericht van Nederland over mensenrechtenschendingen in Afghanistan, doch de Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet bewijst. Deze vervolging of dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.4.4. Uit nazicht van het gehoorverslag blijkt voorts dat aan verzoeker gevraagd werd: *“Wanneer was het dat jullie huis werd omsingeld voor de eerste keer? Hoelang was dit voor uw vertrek?”* Waarop verzoeker antwoordde: *“Twee maanden voor mijn vertrek.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 14). Na een ganse beschrijving over het incident, wordt verzoeker gevraagd: *“Hoelang daarna 2^e aanval? Hoelang na eerste raid?”* waarop verzoeker antwoordde: *“40-45 dagen na Am raid werd ik geslagen door G.R. {..}”*. Verzoeker wordt dan nog gevraagd: *“1,5 maand niets gehoord/niet benaderd?”* waarop hij antwoordde: *“Neen dan gebeurde er niets.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15). Gelet op de duidelijke en niet voor interpretatie vatbare vragen en antwoorden kan verzoeker geenszins volhouden dat in casu sprake is van een misverstand wanneer de commissaris-generaal op basis van deze antwoorden tijdens het gehoor motiveert dat: *“Ten derde zijn er uw verklaringen over de inval van de buitenlandse troepen op uw familiewoning en later het bezoek van politiecommandant G. R. {..} en zijn mannen. Wat u hier vertelt komt op verschillende punten eerder*

vaag, vreemd, weinig logisch en bijgevolg weinig plausibel over. U stelt dat het eerste bezoek van de buitenlandse troepen aan het huis van uw familie plaats vond twee maanden voor uw vertrek en dat 40-45 dagen later G. R. {..} en zijn mannen naar jullie huis kwamen (CGVS, p. 14-15). Ten eerste kan hierbij opgemerkt worden dat het vreemd overkomt dat er anderhalve maand tijd tussen deze twee invallen is en dat u in deze periode ook helemaal niets gehoord hebt van of benaderd werd door één van beide partijen (CGVS, p. 14-15). Indien zij werkelijk van plan waren u te vermoorden zou toch redelijkerwijze van hen verwacht worden dat ze sneller zouden handelen en u niet anderhalve maand de tijd zouden geven om uw voorzorgsmaatregelen te nemen en eventueel te vluchten of u ergens te verbergen. Bovendien, wanneer u gevraagd wordt wat uw reactie was na het eerste bezoek van de Amerikaanse troepen, verklaart u dat u in shock was omdat het zo onverwacht was en dat u bang was en wilde vluchten maar dat G. R. {..} u arresteerde aan de deur voordat u kon vertrekken (CGVS, p. 14). Deze verklaring slaat echter op niets in rekening gebracht met wat u enkele minuten later verklaart als u zegt dat G. R. {..} pas 40-45 dagen later naar jullie huis kwam (CGVS, p. 15). U had dus anderhalve maand de tijd om te vluchten of iets te ondernemen, maar u blijkt dit niet te hebben gedaan.”

De Raad wijst erop dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). Door te verwijzen naar de notities van zijn raadsman, dewelke omissies bevat op bepaalde punten, slaagt verzoeker er niet in het tegenbewijs te leveren. Immers is het niet omdat zijn raadsman bepaalde antwoorden niet genoteerd heeft, dat dat per definitie inhoudt dat hetgeen de ondervrager genoteerd heeft foutief is. Ook de verwijzing naar een misverstand over een andere tijdssituering in het gehoor is niet dienstig. Immers blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor gewezen heeft op dit misverstand en dat hij voorts verklaarde alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben. Ook verzoekers raadsman had naast de verwijzing naar dat misverstand geen verdere opmerkingen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 20). Het gehoor gebeurde in het Pashtou (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 1), taal dewelke verzoeker zelf had opgegeven als taal waarin hij het interview wenste te doen (administratief dossier, stuk 13). Het is geenszins ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing te betogen dat de tolk niet goed begrepen werd of dat de vertaling niet duidelijk was.

Wanneer de vraagstelling en de antwoorden duidelijk zijn, zoals uit voorgaande bespreking blijkt, ziet de Raad niet in waarom de commissaris-generaal de vraag nogmaals zou moeten stellen. De Raad onderschrijft de bevindingen van de commissaris-generaal dewelke niet dienend worden weerlegd door verzoeker. Deze motieven doen verder afbreuk aan de voorgehouden vrees van verzoeker.

2.4.5. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker, door opnieuw te verwijzen naar zijn verklaringen, met name dat hij bewusteloos was en dat hij de reactie van G.R. na de slagen zelf niet heeft kunnen zien maar dat zijn familie het hem heeft verteld, er geenszins in slaagt afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, waar gesteld wordt: *“Ten tweede zijn er dan uw verklaringen over wat er die dag van het bezoek van G. R. {..} precies gebeurde en hoe u bent kunnen vluchten na dit incident. U stelt dat u werd gevraagd waarom u samenwerkte met de taliban en ernstig werd geslagen door de mannen van G. R. {..} totdat u bewusteloos was (CGVS, p. 15). Vervolgens verklaart u dat G. R. {..} u eigenlijk toen al wilde meenemen om u te vermoorden maar dat hij het niet deed omdat uw moeder heel erg begon te huilen en dat hij dan maar weer vertrok (CGVS, p. 8-9 en p. 15). Hier komt het zeer onlogisch en weinig waarschijnlijk over dat indien deze lokale politiecommandant u werkelijk viseerde en wilde vermoorden en op dat moment hiertoe gemakkelijk in de mogelijkheid verkeerde dat hij dat dan zou gelaten hebben omdat uw moeder begon te huilen en dat hij u dan op die manier de kans zou hebben gegeven om te vluchten, wat u ook gedaan heeft.”* Samen met de commissaris-generaal acht de Raad het geenszins plausibel dat verzoeker door G.R. achtergelaten werd omdat zijn moeder huilde en alzo verzoeker de kans gaf te ontsnappen, dit in het licht van de verklaringen van verzoeker dat G.R. hem wou vermoorden. Verzoeker voert thans aan dat G.R. dacht dat verzoeker dood was of aan het sterven om deze flagrante onaannemelijkheid te verklaren, doch uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat deze a posteriori aanvulling van zijn verklaringen volledig in contradictie is met hetgeen verzoeker op het Commissariaat-generaal heeft verklaard. Immers blijkt: *“Ze lieten u gewoon achter omdat uw moeder begon te huilen? Ja. Wat zeiden ze dan voordat ze vertrokken? Ik was bewusteloos. Vroeg u het uw fam niet? Hij had gezegd dat ze me wel zouden krijgen, dat ze zouden terugkomen”.* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15). Uit dit laatste antwoord blijkt overduidelijk dat G.R. verzoeker niet heeft achtergelaten omdat hij dacht dat verzoeker dood was of aan het sterven. In dat geval immers zou hij niet zeggen dat ze zouden terugkomen. Door dergelijke tegenstrijdigheid toe

te voegen aan zijn verklaringen, ondermijnt verzoeker verder de geloofwaardigheid omtrent zijn vrees voor vervolging.

Waar verzoeker nog verwijst naar het door hem neergelegde medisch attest en meent dat hieruit blijkt dat hij hard behandeld werd in zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

2.4.6. De Raad acht voorts het motief dat: *“En dan zijn er uw verklaringen over uw vlucht. U stelt twee dagen na dit incident het land alleen te hebben verlaten (CGVS, p. 15-16), wat eerder weinig aannemelijk overkomt aangezien u even daarvoor verklaarde dat u zo erg werd geslagen en toegetakeld door de mannen van G. R. {...} dat u lange tijd bewusteloos was en dat uw oom dacht dat u dood was (CGVS, p. 8-9). In die omstandigheden lijkt het dan ook weinig plausibel dat u twee dagen later alleen een dergelijke reis zou kunnen aanvangen. Als u hiernaar gevraagd wordt, kan u alleen maar zeggen dat u het wel deed want dat u geen andere keuze had (CGVS, p. 16).”* pertinent. Indien verzoeker inderdaad werkelijk zo hard werd toegetakeld dat hij het bewustzijn verloor en zijn oom zelfs dacht dat hij dood was, kan aangenomen worden dat verzoeker intensieve medische verzorging nodig had en is het geenszins aannemelijk dat verzoeker twee dagen later toch in staat blijkt een hachelijke onderneming als de vlucht uit zijn land van herkomst te ondergaan. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat, nadat hij naar Kabul werd gebracht door een vriend, hij zijn vlucht alleen verder zette (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15-16) zodat zijn betoog in het verzoekschrift dat hij verklaarde niet alleen zijn vlucht ondernomen te hebben geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker ondanks zijn toestand zijn werkelijke vlucht wel degelijk alleen ondernam.

2.4.7. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij zich interesseert in de evolutie van zijn problemen in het land van herkomst en dat hij hiernaar informeert. Het strookt dan ook geenszins met een werkelijke vrees voor vervolging dat, wanneer verzoeker gevraagd wordt of hij nog contact heeft met het thuisland en wat er dan besproken wordt, allerlei zaken opnoemt maar niet spontaan melding maakt van het feit dat hij geïnformeerd heeft naar zijn persoonlijk problemen en wat de stand van zaken desbetreffend is (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 7-8). Pas wanneer verzoeker uitdrukkelijk gevraagd wordt of hij nog iets weet over de huidige stand van zaken antwoordt verzoeker dat hij nog steeds gezocht wordt en dat G.R. vijf maanden na zijn vertrek nog mensen naar zijn huis heeft gestuurd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 16). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat dit summiere informatie betreft terwijl van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij meer gedetailleerde informatie kan geven. Bovendien is het geenszins geloofwaardig dat G.R. tot vijf maanden na verzoekers vertrek zou wachten om mannen naar het huis van verzoeker te sturen. Indien verzoeker werkelijk geïnteresseerd wordt door G.R. die hem wil vermoorden, kan aangenomen worden dat deze actief op zoek is naar verzoeker, hetgeen uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt. Door opnieuw te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en het feit dat hij informatie had ingewonnen over de evolutie van de situatie in Afghanistan toen hij in Griekenland was, slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven met betrekking tot zijn *persoonlijke* problemen en het zich op de hoogte stellen daarvan, waarbij rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen, in een ander daglicht te plaatsen.

2.5. Het is het geheel van voormelde onaannemelijkheden die de commissaris-generaal terecht hebben doen besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond. De Raad oordeelt dat deze motieven afdoende zijn om de bestreden beslissing te dragen. Deze motieven volstaan om te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. In de mate dat verzoeker kritiek uit in zijn verzoekschrift op het feit dat de commissaris-generaal het optreden van de politie enig politiek karakter ontleemt, wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overtoollig motief zodat deze kritiek niet besproken dient te worden daar dit niet kan leiden tot het gegrond bevinden van het beroep.

2.6. Waar verzoeker nog wijst op rechtspraak, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld wordt, hetgeen in casu gebeurd is, en verzoeker evenmin aantoonde dat de feiten die de door hem geciteerde rechtspraak kenmerken, identiek zijn aan de feiten die zijn zaak kenmerken.

2.7. Waar verzoeker er nog op wijst dat zijn talibanactiviteiten niet betwist worden en hij een verhoogd risico op vervolging vertoont, wijst de Raad erop dat verzoeker, zoals uit voorgaande bespreking blijkt, niet heeft aangetoond dat hij gevisieerd wordt omwille van deze activiteiten en daardoor een gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden. De Raad benadrukt dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn verzoekers verklaringen in verband met de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig. Met zijn theoretisch betoog over het "voordeel van de twijfel" slaagt verzoeker er evenmin in afbreuk te doen aan de concrete motieven zoals hoger besproken.

2.8. Bij schrijven van 19 oktober 2012 voegt verzoeker nog volgende stukken toe: kiezerskaart, schoolrapporten en foto's. De Raad oordeelt dat deze stukken geen ander licht kunnen werpen op de voorgaande beoordeling. Immers blijken hieruit geenszins de vervolgingsfeiten waarvan verzoeker gewag maakt. De identiteit en opleiding van verzoeker worden niet betwist. Verzoeker maakt niet duidelijk wat hij met de neergelegde foto's wenst aan te tonen. Bovendien wijst de Raad erop dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich in casu beperkt heeft tot een analyse van de risico's in Kaboel. Verzoeker heeft zijn hele leven gewoond in het dorp Jabar, district Pul-e Khomi in de provincie Baglan. Dit is nog steeds een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking. De commissaris-generaal kan zich dus niet beperken tot een risico-analyse van Kaboel nu hij daar nooit gewoond heeft noch heeft hij er vrienden of familie. Verzoeker heeft er geen opvangnetwerk. Zelfs indien hij zich zou vestigen in Kaboel, zou hij gedwongen zijn terug te keren naar zijn dorp. Immers zou hij bij zijn familie aldaar middelen moeten gaan zoeken om zich te kunnen installeren in Kaboel. Indien de commissaris-generaal in zijn redenering wordt gevolgd, wordt volgens verzoeker afbreuk gedaan aan de effectieve werking van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wanneer een bepaalde regio geteisterd wordt door blind geweld. Volgens die stelling zou een intern vluchtalternatief bestaan telkens men naar een veiligere regio kan verhuizen en dit zonder aanwezigheid van bijzondere subjectieve elementen. Deze redenering is in strijd met alle andere beslissingen die de commissaris-generaal tot op heden heeft genomen voor kandidaat-vluchtelingen uit Darfour en andere gebieden en de in de beleidsnota van september 2010 opgesomde Afghaanse provincies en districten.

Verzoeker meent voorts dat de commissaris-generaal op zeer lichte wijze ervan uitgaat dat hij voldoende bemiddeld is om een vluchtalternatief te vinden in Kaboel. Er is geen enkel objectief element dat aantoonst dat hij over de nodige middelen beschikt om in Kaboel huisvesting, werk en bestaansmiddelen te vinden. Hij heeft ook nooit verklaard bemiddeld te zijn. Hij heeft trouwens ook verklaard dat er grond werd verkocht om zijn vlucht te organiseren. Er kan van zijn familie niet verwacht worden dat zij hun gronden verkopen ten voordele van hem. Bovendien blijkt dat zijn oom nu de belangen van zijn familie beheert zodat niet blijkt dat verzoeker kan beschikken over het vermeend vermogen van zijn familie.

Volgens verzoeker moet de zaak worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek op het vlak van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve wijst verzoeker er nog op dat de situatie in Kaboel niet zo veilig is als de commissaris-generaal beweert. Verzoeker verwijst naar het algemeen ambtsbericht Afghanistan van 2011 alsook zijn argumenten uiteengezet in het eerste middel. Hij meent dat een terugkeer naar de provincie Baglan geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft."*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen."

Verzoekers theoretisch betoog over het feit dat de toepassing van een vestigingsalternatief afbreuk doet aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gaat volledig voorbij aan artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet en is niet dienstig.

Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond werkelijk geïsoleerd te worden door zijn autoriteiten of derden. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing kunnen de volgende elementen, met name het feit dat zijn vader niet diende te werken omdat hij gronden had gekregen zodat er voldoende financiële armslag is, verzoeker zes jaar naar school is geweest en Dari en Pashtou kan spreken, lezen en schrijven, de vestiging in Kabul enkel maar vergemakkelijken. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij eventueel naar Kabul wou om verder te studeren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 7). Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, toont geenszins aan dat het voor hem desgevallend onmogelijk zou zijn om zich te hervestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Het niet onderbouwde betoog van verzoeker waarom er voor hem geen vestigingsalternatief in Kabul is en hij zou dienen terug te keren naar zijn geboortestreek, kan gelet op voorgaande niet overtuigen. Immers, het feit dat de gronden verkocht werden om verzoeker te ondersteunen bij zijn vlucht, houdt geenszins in dat al het geld dat zijn familie bezit aan deze vlucht is opgegaan en zijn familie hem financieel niet zou kunnen ondersteunen bij zijn hervestiging. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog een goed contact heeft met zijn oom (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 7-8), waarvan hij verklaart dat deze thans de belangen van zijn familie beheert, zodat geenszins kan ingezien worden dat deze hem niet tegemoet zou willen komen. Bovendien is het al dan niet bemiddeld zijn niet de enige reden waarom verzoeker zich in Kaboel zou kunnen vestigen, zoals hoger blijkt.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die aan het administratief dossier werd toegevoegd (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan" van 15 juni 2012 en 11 juli 2012), blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. In de SRB

wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul actueel geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker dat er wel nog steeds burgerslachtoffers vallen in Kabul, hetgeen geenszins wordt ontkend, kan gelet op voorgaande bespreking geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker aldaar over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt.

De Raad benadrukt nogmaals dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn verzoekers verklaringen in verband met de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig en is verzoekers profiel niet zwaarwichtig genoeg om een overtuigende en doelgerichte vrees of het risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen bij een terugkeer naar Afghanistan. Evenmin brengt verzoeker iets in tegen de vaststelling dat vele ex-taliban geïntegreerd zijn in het gewone leven en zelfs werken bij de overheid of zich op regeringsposten bevinden.

De Raad oordeelt dat voorgaande volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoekers betoog dat de provincie Baghlan, van waar hij afkomstig is, geteisterd wordt door blind geweld, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij zich kan hervestigen in Kaboel.

2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari twee duizend en dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER